

י"ז שבט ה'תשע"ה 6.2.15

מגזין מס' 316

שבת פרשת יתרו

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החיים כסגול

עבודה בכוחות עצמנו

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

עיקר העבודה על פי שיטת חב"ד היא העבודה בכוחות עצמנו. הצדיק יכול לתת נתינת כח, דוגמא אישית, חיזוק, השראה, התעוררות, דחיפה, להדגיש, לעורר ולהביא לגילוי יכולות שכמוסות בתלמיד. אבל, להחליף את התלמיד אי אפשר.

על זה יש ביטוי בחסידות שאומר – 'ראש אי אפשר להעמיד'. זאת אומרת, אי אפשר להחליף את עבודת האדם בכוחות עצמו. בעל התניא הדגיש את זה, וזה עיקר גדול מאוד בשיטת חב"ד, משום שהמאבק הגדול של החיים הוא - על טעם החיים ומשמעותם. אף אחד לא יעשה את העבודה בשבילי, עלי להתבייש ממני ולא ממה שאומרים עלי. וזה לא יבוא באופן טבעי, מכח האינרציה של החיים... אלא אך ורק על ידי עבודה וחינוך עצמי.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 20:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:00) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ט"ו בשבט - שער הצמיחה והתענוג

ראש השנה לאילנות

עיקרו של ט"ו בשבט הוא סיומה של השנה לענין מעשרות פירות העץ - עד יום זה ירדו רוב גשמי השנה, עלה השרף באילנות, ומתחילה צמיחת הפרי. לפיכך אין מעשרים מפירות העץ שחנטו (היינו שגדלו כדי שליש גידולם המלא) קודם יום זה עם אלו שחנטו לאחר מכן.

מנהגי היום

אין אומרים 'תחנון' בתפילת שחרית ולא בתפילת המנחה ביום שלפניו (שכן ט"ו בשבט מתחיל עם רדת החשיכה בערב שלפניו, ככתוב "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד"). אין עושים ביום זה הספד למת, ואם חל בשבת אין אומרים "אב הרחמים" שיש בו הזכרת נשמות המתים. כמו כן חתן ביום חופתו אינו מתענה ביום זה.

מנהג ישראל להרבות בט"ו בשבט באכילת מיני פירות האילן, בפרט מפירות שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל. אם ניתן, יש להדר אחר פרי חדש שעדיין לא אכלנו ממנו השנה ולברך עליו גם ברכת 'שהחיינו'.

"כי האדם עץ השדה"

בנוגע לרובד הפנימי של ההלכות והמנהגים הקשורים ביום זה, למדונו חז"ל אשר בראש השנה לאילנות ישנו משום לקח רוחני גם לאדם. ומובא הדבר בדברי חכמינו ז"ל (ובהדגשה יתירה בפנימיות התורה), שדימו את האדם לאילן ככתוב "כי האדם עץ השדה".

מבואר בתורת החסידות כי בט"ו בשבט ראש השנה לאילנות, נפתח מדי שנה בשנה ביום זה (כבכל יום טוב או מועד מיוחד) 'שער' מיוחד דרכו נשפעת בעולם הזה

(גם בעולמות העליונים) נתינת כח חדשה לענין הצמיחה והתענוג. אשר על כן, ובהתאם לפתגמו של בעל התניא לפיו "יש לחיות עם הזמן", יש לייקר שעת כושר זו על ידי ניצולה לשם התבוננות במסריו הפנימיים של חג האילנות.

להלן כמה נקודות יסוד עיקריות מקווי הדמיון שבין האדם לאילן, בהן כדאי להתבונן ולתת אל לבנו על מנת להחדירן לעבודתנו שבכל ימות השנה:

"מעלין בקודש"

ראשית, אל לו לאדם לקפוא על שמריו ולהסתפק בדרגתו הנוכחית. כשם שסימן חיותו של העץ ה"בריא" היא גדילתו וצמיחתו התדירה, כך עבודת האדם הראויה היא זו שיש בה תנועה של הילוך וצמיחה מתמדת. סימן הקדושה בהנהגת האדם היא עלייתו מזמן לזמן בעבודתו מחיל אל חיל, בכמות ובאיכות, בבחינת "מעלין בקודש".

שלימות העבודה

ועוד, והוא העיקר, שלימותו של האילן מתבטאת דוקא בהיותו "עץ עושה פרי אשר זרעו בו". שהרי גרעיני פירותיו הם שמבטיחים המשך צמיחת דורות נוספים של עצים נושאי פרי דוגמתו. וכך הוא גם אצל 'האדם עץ השדה', עיקר שלימותו מתבטאת דוקא כאשר עבודתו נושאת פירות, ובשתיים:

פירות האדם - מעשיו הטובים בפועל

(א) כשם שכנות אמת נמדדת בחיי המעשה כפשוטם, כך המצוות והמעשים הטובים הם פירות ה'חינוך העצמי' של האדם ה'פנימי', וכדברי חז"ל "המעשה הוא

ושמחה בתוך אפרוריות חיי היום יום, ניצל, לפי ערך עבודתו בזה, מלהיות מאויים ומכווץ. לעומת זאת, העובד עבודתו בקבלת עול לבדה, כיון שאי אפשר לו לאדם לחיות ללא תענוג, הרי שפרעה וחיילותיו (הצד ההרסני שבכל אחד ואחת מאתנו) אינם חדלים מלרדוף אחריו להחזירו ל'מצרים'.

אודות החובה הגמורה המוטלת על כל אדם להחדיר תענוג ותוספת חיות בעבודתו לבוראו, מבאר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו באחת משיחותיו:

ענין התענוג בעבודת האדם לבוראו

...מחיטה ושעורה עושים לחם, שהוא דבר המוכרח לקיום האדם, ואילו פירות האילן (עיקר) ענינם – לפעול הנאה ותענוג אצל האדם.

וכמבואר בכמה מקומות בביאור לשון הברכה "בורא נפשות רבות וחסרונן על כל מה שבראת להחיות בהם נפש כל חי" – ש"חסרונן" קאי (מוסב ומתייחס) על הדברים המוכרחים לקיום האדם, ו"להחיות בהם כו'" קאי (מוסב ומתייחס) על דברים הגורמים להנאה ותענוג (בהוספה על המוכרח לקיום האדם).

ועל פי זה מובן שאף על פי שחיטה ושעורה הם דברים המוכרחים לקיום האדם (מה שאין כן פירות האילן, שיכול להתקיים בלעדם) – אף על פי כן, ישנה מעלה יתירה בפירות האילן, מאחר שהם גורמים הנאה ותענוג לאדם (מה שאין כן חיטה ושעורה שענינם רק למלא את החסרון שלא יהיה רעב).

...כאשר יהודי אוכל פירות האילן בחמישה עשר בשבט ("ראש השנה לאילן"), וקודם אכילת הפירות מודה ומברך להקב"ה שברא פירות אלו, ולאחרי אכילתו מסיים ב"ברכה אחרונה" – הנה בידעו שאכילת הפירות אינה דבר המוכרח לקיומו (על דרך הלחם), אלא ענין של הנאה ותענוג ("להחיות בהם נפש כל חי"), זאת

העיקר". מעשיו הטובים של האדם הם הביטוי המוחשי של ערכיו בתוך 'סדנת החיים' בעולם הזה הגשמי והחומרי, והם שמעידים כאלף עדים על אמיתת הגותו הרוחנית.

תופח על מנת להתפיה

ב) אמנם, ככל שתהיה עבודת האדם עם עצמו גבוהה ונעלית, עדיין לא הגיע הוא לשלימותו כל עוד חסירה בעבודתו ההשפעה על הזולת. עיקר שבחו של "האדם עץ השדה" הם תלמידיו (פירותיו) ותלמידי תלמידיו (פירי פירותיו). המעמיד את תלמידו על רגליו שלו ומעוררו לעבודה פנימית עם עצמו (המתבטאת, כאמור, בקיום מצוות ומעשים טובים) ועד שפועל גם על זולתו (שנעשה גם הוא למשפיע המרומם את סביבתו), מתקיים בו מאמר חז"ל "אילן אילן במה אברכך – שכל נטיעות שנוטעין ממך יהיו כמותך!".

טעם פשוט למנהג אכילת הפירות בט"ו בשבט

ירידת הנשמה הטהורה להתלבש בגוף ונפש בהמית בעולם הזה התחתון, תכליתה שליחות האדם להאיר ולרומם את הגשמי. ובאשר עבודת שליחות זו כרוכה בהתמודדות עם קשיים מרובים בגוף ובנפש ורצופה נסיונות על כל צעד ושעל, נדרש האדם החפץ בחיי קדושה יציבים לקבל על עצמו בבחירתו החופשית את עול האחריות (בכל הנוגע למעשה בפועל) בקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת.

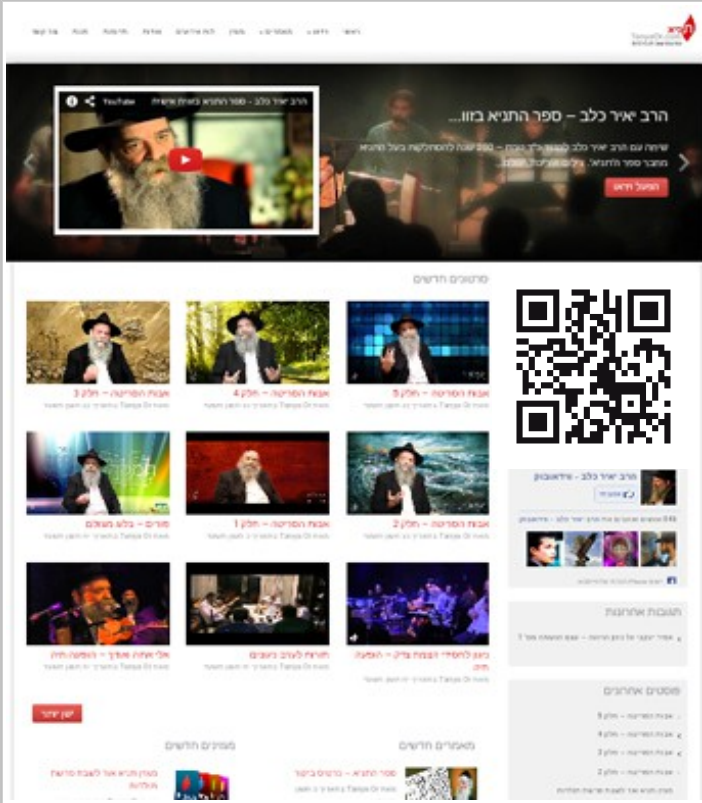
אמנם, אף שגדלה לאין שיעור מעלת העבודה בקבלת עול, עם זאת, יש לדעת כי אין היא אלא ראשית העבודה, תחילת יציאת האדם ממצרי 'קטנות המוחין' שמצד אנוכיותו. אשר על כן, מבואר בתורת החסידות כי אין להסתפק בקבלת עול לבדה. עלינו להכניס בעבודתנו עריבות, שמחת חיים וחדוות יצירה המגוננות על האדם מפני שחיקה. המלמד עצמו להחדיר הנאה, תענוג

שתביא ותגרום לענין התענוג ("להחיות בהם נפש כל חי" - בדוגמת הענין דפירות האילנות), תענוג נברא, ולמעלה מזה - תענוג בורא.

...ותענוג הבורא חודר את מציאותו של הנברא, היינו, שהנברא מתענג בתענוג הבורא (שנעשה על ידו), ועד שזה מתבטא בתענוג גשמי - תענוג הגוף כפשוטו...

אומרת, שבנוגע לגופו ישנם דברים המוכרחים וישנם דברים שהם לשם תענוג - הרי מעצמו מובן שכן הוא (במכל שכן וקל וחומר) בנוגע לנשמתו.

ולכן מסקנת הדברים היא - שאין לו להסתפק באופן עבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות שעד עתה, אלא עליו להוסיף בזה ביתר שאת וביתר עוז - הוספה

התחדשנו!
 בוטאו לבקר
 באתר המשודרג
 www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

הצלה בכח

הגיעו לביתו של העומד להשתמד והציגו את עצמם כידידיו, שוחריו טובתו. תוך כדי שיחה על דא ועל הא הציעו לו לצאת לשוטט קמעה ברחובות העיירה. נתפתה האיש והסכים. כך התהלכו להם השלושה מרחוב לרחוב, עד שהגיעו לפאתי העיירה. הם לא עצרו אלא המשיכו הלאה לאזור השדות.

שם, הרחק מעין רואה, כבר ציפתה להם עגלה רתומה לשני סוסים, ועגלון יהודי מנוסה. בטרם הספיק מידוענו לקלוט את הנעשה, אחזו בו ארבע ידי פלדה והעלוהו לעגלה. שם קשרו את שתי רגליו לבל יוכל לברוח. בינתיים הניף העגלון את שוטו באוויר והסוסים פתחו בדהרה מהירה.

זעקות הזעם והשבר של האיש החרידו את האיכרים הגויים בכל מקום שבו חלפה העגלה. לכל מי שניסה לתהות על פשר הזעקות סיפרו האחים כי 'דיבוק' אחז בחברם וכי הם מובילים אותו אל ה'ראבין' היושב ברדושיץ, כדי שיוציא מגופו את ה'דיבוק'. האיכרים הפולנים, בשמעם את המילה 'דיבוק', נפוצו בבהלה לכל עבר, כשהם ממלמלים תפילות ולחשים ליראתם.

בהגיעם לרדושיץ הורידו האחים את האיש והביאוהו לבית הרבי. כאן ציפתה להם בעיה חדשה: הגבאי, שלא היה בסוד הענין, החליט שלא להתיר לשני הגברתנים ולשבוי שגוררו עמהם להיכנס פנימה. האחים, בהבינם את הסכנה הגדולה המרחפת מעל ראשיהם, לא התרשמו יתר על המידה ממחאות הגבאי. דחיפה קלה הצידה, נגיעה בידית הדלת וכבר הם בתוך הקודש פנימה.

גוללו האחים לפני הרבי את סיפורו העגום של בן

בעיירה קמינסק התגוררו שני אחים גברתנים, עשויים ללא חת, פיירמן שמם. הם היו ידועים ומוכרים לכול. בכל משימה שבה נדרשו אומץ, גבורה או שניהם גם יחד, היו בני הקהילה פונים אל האחים פיירמן.

יום אחד התייצבו כמה מנכבדי הקהילה על מפתן בית משפחת פיירמן. הם ביקשו לשוחח עם האחים הגברתנים, "בענין דחוף וסודי". לאחר שהוכנסו פנימה סיפרו הנכבדים לשניים מעשה נורא: פלוני אלמוני, מתושבי העיר, מבקש להשתמד (רח"ל). היהודי נתן את עיניו בצעירה נכרייה, ובעבורה הוא מוכן לנטוש מורשת אבות ולנתק את עצמו מעמו ומאלוקיו. כל השיחות שניהלו רבים וטובים עם אותו יהודי, העלו חרס. לבו אטום, אוזניו ערלות ועיניו עצומות לגמרי.

"כיצד נוכל אנו לעזור, במקום שבו נכשלו כל החכמים?", תהו האחים.

"נותרה עוד דרך אחת אחרונה", לחש המבוגר שבחבורה – "להביאו אל הצדיק היושב ברדושיץ".

"כלום סבורים אתם שאדם המסרב להקשיב ולהשתכנע כאן, יקום וייסע עד רדושיץ, כדי להעניק לצדיק הזדמנות לשנות את דעתו?!", תמהו האחים.

"יפה מאוד!", ענה הנכבד, "לשם כך, בדיוק, באנו אליכם... אין מנוס אלא לחטוף את האיש ולהביאו אל הצדיק בכח!".

קיבלו עליהם האחים את המשימה. הם ידעו כי אם יכשלו בה ימיטו על עצמם, במו ידיהם, אסון כבד. ובכל זאת הסכימו להסתכן כדי להציל נפש מישראל. לאחר שקיבלו גם את ברכת הוריהם, יצאו השניים לדרך.

כעבור רגעים אחדים עלו השלושה אל העגלה, בדרכם לשוב לקמינסק. כל הדרך הצטנף האיש בפינתו, מכונס בהרהוריו, שותק כדג.

בהגיעם הורידו האחים את האיש במעונו והמשיכו לביתם, שם כבר ציפו להם בכיליון עיניים נכבדי הקהילה. השניים סיפרו להם את קורותיהם ומסרו את דברי הרבי כלשונם. הנכבדים הודו נרגשות לאחים וביקשו מהם לנצור את לשונם ולנהוג משנה זהירות גם בעתיד.

סיפור מופלא ומוזר זה, סיפר הרב נח גד ויינטראוב מירושלים, ששמעו ישירות מפיו של מענדל פיירמן – אחד משני האחים. וסיים הרב ויינטראוב את הסיפור במילים האלה: "הכרתי היטב את היהודי שעמד להשתמד, והוא נהפך ליהודי ירא שמים ושלם במעשיו. אף בניו ובנותיו הלכו בדרך ה'".

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עיירתם המבקש להשתמד וסיפרו גם על הדרך שבה הביאוהו הלום. "יפה נהגתם", שיבחם הרבי והורה להם לשחרר את האיש מכבליו. "הוסיפו לשמור עליו כאן, עד אשר אשוב", הוסיף כעבור רגע, ומיד פנה לשאול את האיש לשמו ולשם אימו.

או אז עזב הרבי את החדר ופנה לבית המדרש. בהגיעו לשם פתח את ארון הקודש והתייצב מולו שעה ארוכה. לאחר מכן רשם הרבי את שם האיש ואת שם אימו על גבי ארון הקודש עצמו.

בשובו מבית המדרש היתה ארשת רצינית עמוקה נסוכה על פני הרבי. הוא שב ושיבח את האחים על מעשם הנועז. לאחר מכן אמר: "שובו לקמינסק ואמרו לנכבדי הקהילה כי יכולים הם להיות רגועים. כעת, האיש לא ישתמד. אפילו הס"מ (השטן) עצמו לא יצליח לקחתו מאיתנו!".

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת יתרו

יתרו מציע למשה כי יתמקד בהוראת חוקי ה' לראשי העם, ובכך יקבע את מסגרת כללי היסוד. ואילו בנוגע להתעסקות הישירה עם הציבור, הרי שזו תתבצע באמצעות שרי משנה.

לתפקיד חשוב זה, מציע יתרו למנות "אנשי חיל, יראי אלוקים, אנשי אמת ושונאי בצע". ומלמטה למעלה – שרי עשרות שעליהם יהיו ממונים שרי חמישים, מעליהם שרי מאות, ומעל כולם שרי אלפים.

משה מקבל את עצת חותנו ומיישמה. ויתרו יוצא חזרה לארצו, להביא את בשורת 'אמונת ה' אחד' לבני משפחתו ואנשי מקומו ולגיירם.

ציפיה והשתוקקות למתן תורה

בראש חודש סיון, חודש וחצי לאחר צאתם ממצרים, מגיעים בני ישראל אל הר סיני וחונים למרגלותיו. הידיעה כי עומדים הם לקבל את התורה בתוך ימים ספורים, משרה בעם התרוממות רוח והם חונים במקום "כאיש אחד בלב אחד". כולם משתוקקים ונכונים לקבל את ההנחיות לקראת קבלת התורה.

משה עולה אל ההר, שם משמיעו ה' את דבר בריתו עם בני ישראל להיות לו "סגולה מכל העמים", "ממלכת כהנים וגוי קדוש".

משה יורד ומוסר לעם את דברי ה', ובני ישראל משיבים בלב שלם: "כל אשר דיבר ה', נעשה!"

גם יתרו מודה כי "גדול ה' מכל אלוקים"

יתרו, ככל אומות העולם, נפעם ונרעש לנוכח הניסים והנפלאות שהתרחשו בצאת בני ישראל ממצרים ובקריעת ים סוף. הוא מחליט לצאת אל מקום חניית בני ישראל במדבר בלוויית ציפורה בתו אשת חתנו משה ושני בניה גרשום ואליעזר (אכן, כשיצא משה ממדין בשליחות ה' למצרים, לקח הוא עימו את אשתו וילדיו. אולם כאשר תמה עליו אהרן אחיו (שיצא לקראתו אל המדבר) – 'הכיצד הורדת את בני משפחתך עימך לשבי מצרים?', קיבל משה את דברי אחיו ושלחם חזרה למדין).

משה מקביל את פני חותנו בכבוד מלכים ועורך משתה מיוחד לרגל בואם. בפגישתם, כאשר שומע יתרו (שהיה כהן לעבודת אלילים) ממקור ראשון אודות כל הניסים שעשה ה' לבני ישראל, מודה גם הוא כי "גדול ה' מכל האלוקים".

להקל העומס מעל כתפי משה

למחרת בואו יוצא יתרו להכיר מקרוב את עבודת חתנו בהנהגת העם. לתדהמתו הוא מגלה כי מבוקר עד ערב שופט משה בעצמו את העם, מלמדם תורה וחוקים ועוסק בכל שאר צרכי הציבור למן הענינים הגדולים והחשובים ועד לפעוטים ביותר. הוא מביע את דעתו בפני חתנו אשר כך, בעבודה מאומצת שכזו, יישחק הוא וכן העם העומד עליו כל היום לחלות פניו.

משה עולה שוב אל האלוקים להביא את תשובת העם. אזי מצווהו ה' להנחות את העם להיטהר ולהתקדש לקראת יום מתן התורה וכן להזהירם ולבל יקרבו ויגעו בהר סיני בשעת התגלות ה' עליו.

התגלות ה' על הר סיני

לאחר שלושת ימי טהרה והתקדשות, בבוקר ו' סיון נשמעים לפתע על הר סיני קולות וברקים ונקשר עליו ענן כבד. ובתוך כך, לחרדת בני ישראל, נשמע מתוך הענן קול שופר שהולך ומתחזק... וממשיכה התורה ומתארת את הגילויים האלוקיים העצומים המלווים את המעמד הכביר של מתן תורה.

ה' יורד על הר סיני ומשה עולה יחידי לקראת ה' אל ההר. לפתע שומעים בני ישראל את הדברות מפי הגבורה.

קבלת עשרת הדברות

במרכזו של מעמד הר סיני ניתנים לישראל עשרת הדברות, להלן תמציתם:

1. אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים.
2. לא יהיה לך אלוקים אחרים על פני, לא תעשה לך פסל וכל תמונה... 3. לא תשא את שם ה' אלוקיך לשווא... 4. זכור את יום השבת לקדשו... 5. כבד את אביך

ואת אמך... 6. לא תרצח. 7. לא תנאף. 8. לא תגנוב. 9. לא תענה ברעך עד שקר. 10. לא תחמוד...

משה - 'ממוצע מחבר'

כיון שלשמע הדיבר הראשון והשני היוצאים מפי הגבורה פורחת נשמתם בני ישראל (בשל עוצם הגילוי האלוקי הנשגב) - מבקש העם ממשה שיתווך הוא בינם לבין ה'. משה אכן נענה לבקשתם וממשיך לקבל מפי הגבורה לבדו את שאר הדברות ומוסרם לאחר מכן לכל העם.

ציוויים נוספים

בנוסף לעשרת הדברות מצוה ה' את משה כי יזהיר את העם מפני כל נטייה לעבודת האלילים. כמו כן מצווים הם לבנות מזבח אדמה עליו יביאו קרבנותיהם לה'. בנוגע לאבני המזבח, מצוה ה', אשר אין לסתתם על ידי כלי ברזל (משום שהברזל מקצר חיים ואילו המזבח מאריך את חיי האדם). הכהנים יעלו אל המזבח (לעבוד עבודתם) באמצעות כבש ולא באמצעות מדרגות (שהעלייה בהן עלולה לגלות ערותם ולגרוע חילול קדושת המזבח). על המזבח יוקרבו רק צאן ובקר. בכל אתר ואתר בו ימצא יהודי שיקרא לאלוקיו, יענהו ה' ויברכו.

בקרו אותנו באתר החדש

www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

עזרה ראשונה לנפשו

ספר התנ"ך

האלילות עצמה מכירה בקב"ה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

יתרו סימל את כחה ועוצמתה של האלילות ששלטה בימים ההם, וכאשר הוא בא והודה בקב"ה, בכך באה לידי ביטוי גדולתה של האמת האלוהית.

שם הפרשה מעיד על תוכנה

בפרשת השבוע מסופר על המאורע הגדול של מתן התורה על הר סיני, וזה האירוע הגדול והמרכזי של הפרשה. אך הנה זה פלא, למאורע הגדול הזה אין זכר כלל בשמה של הפרשה. אנו יודעים ששמות הפרשיות הם מדוייקים, ושמה של פרשה מכיל את תוכנה. וכאן, הפרשה נקראת 'יתרו', דבר שלכאורה אין לו שום קשר למתן התורה.

את הקשר בין יתרו למתן התורה אנו מגלים בספר הזוהר. שם נאמר, שעד שלא בא יתרו והודה בקב"ה, לא ניתנה התורה. היא ניתנה רק לאחר שיתרו אמר: "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלוקים" – דבר זה גרם עלייה גדולה בכל העולמות, עד שהקב"ה נתן לעם ישראל את התורה.

שר וכומר

יתרו מתואר בפסוק: "כהן מדיין". יש על כך שני פירושים: האחד, שהיה שר נכבד במדיין ו"יושב בכבודו של עולם"; והשני, שהיה "כומר לעבודה זרה", ולא סתם כומר, אלא "שהיה מכיר בכל עבודה זרה שבעולם". כלומר, יתרו סימל את כחה ועוצמתה של האלילות ששלטה בימים ההם.

דבר זה יכול להסביר למה לא ניתנה התורה עד שיתרו בא והודה בקב"ה. כאשר אדם כמותו הודה בקב"ה ובא אל עם ישראל, בכך באה לידי ביטוי גדולתה של האמת האלוהית. כשהחושך עצמו מתהפך לאור – זהו האור הגדול, שנקרא "יתרון האור מן החושך", אור שבא מתוך החושך עצמו.

שהחושך יאיר

כאמור, התקרבותו של יתרו היתה הכנה למתן התורה, ומכאן, שבכך באה לידי ביטוי גם המהות הפנימית שבמתן התורה. תורה היתה בעולם גם קודם לכן. האבות עסקו בתורה; במצרים למדו תורה. מה שנתחדש במתן התורה הוא הכח שניתן לעם ישראל לקדש את העולם הגשמי – להפוך את העולם הזה, שמסתיר את האמת האלוהית, לדבר קדוש שמגלה את האור האלוהי.

ההכנה לכך היתה התקרבותו של יתרו. כאשר הוא, שייצג את החושך ואת האלילות, לא זו בלבד שזנח את עבודת האלילים, אלא אף הצטרף לאמונה בה' – בכך נסללה הדרך לקדש את מציאות העולם ולעשות ממנה 'דירה' לו יתברך. לכן נקראת הפרשה על שמו, כי הוא מסמל למעשה את עיקרו וייעודו של מתן התורה.

קדושה ברחוב

דבר זה מלמדנו, כי כדי לקבל את אור התורה, דרושה הקדמה של 'יתרו' – להפוך דברים ששייכים לעולם החומרי – לקדושה. כשיהודי מקדש גם את חיי הגשם והחומר, ועושה מכל מעשיו ומכל הדברים שהוא בא איתם במגע כלי להשראת הקדושה – בכך הוא פותח את לבו ומוחו לקבלת התורה.

לא די בכך שהקדושה שורה בבית הכנסת ובבית המדרש ובשעה שמקיימים מצוות. לאור התורה זוכים כאשר מחדירים קדושה גם בחיי המעשה – בעבודה, ברחוב, באוכל ובשינה. כשהחומר נהפך לקדושה – זו התכלית של מתן התורה.

(מעובד מתוך הספר "שולחן שבת",

על פי לקוטי שיחות כרכים י"א וד')

חסידות על הפרשה יתרו

רבנו ישמיט או יוסיף דבר מה על דבר ה', עד שיש צורך לצוותו "לא פחות ולא יותר"?

אלא משה נצטווה לדבר אל הנשים בלשון רכה, ואל הגברים – "דברים הקשים כגידים" (רש"י פסוק ג). לכן אפשר היה לחשוב שכאשר דיבר אל הנשים ראה לעצמו רשות להשמיט מעט, כדי שיהיו הדברים 'רכים' ויתקבלו על לבן; ולאידך גיסא, כשידבר אל הגברים, אפשר שהוסיף דבר מה על דברי ה', כדי להדגיש את חומרתם. לכן נאמר "לא פחות ולא יותר"; לא פחות – לנשים ולא יותר – לגברים.

(לקוטי שיחות כרך לו, עמ' 86)

לנקות את לבושי הנפש

וקידשתם היום ומחר, וכבסו שמלותם (יט,י)

אומר אדמו"ר הזקן: "וקידשתם היום ומחר" – זהו מלמעלה, אבל "וכבסו שמלותם" צריך כל אחד ואחד לעשות בעצמו.

ומבאר ה'צמח צדק': "וקידשתם" נאמר למשה רבנו ול"אתפשטותא דמשה" שבכל דור ודור, אשר ביכולתם לקדש את 'היום' ואת ה'מחר'. אבל דרושה לכך הכנה, והיא העבודה של "וכבסו שמלותם" – לנקות את ה'לבושים' של המחשבה, דיבור ומעשה. מלאכה זו – צריך כל אחד ואחד לעשות בעצמו.

(היום-יום, ה' סיון)

תמצית הכל

אנוכי ה' אלוקיך... לא יהיה לך אלוקים אחרים...

שתי הדיברות הראשונות "אנכי ה' אלוקיך" ו"לא יהיה לך אלוקים אחרים" הינן כללות כל התורה כולה. זאת מכיון שבדיבר "אנכי" נכללות כל רמ"ח מצוות עשה; ובדיבר "לא יהיה לך" נכללות כל שס"ה מצוות לא תעשה.

החילוק בין מצוות עשה למצוות לא תעשה הוא, בפשטות, שמצוות עשה ענינן "עשה טוב", ומצוות לא תעשה ענינן "סור מרע".

מצוות עשה בעיקר קשורות בענין חיובי, "קום ועשה", שעל ידן ממשיך האדם גילוי אלוקות בנפשו ועל ידי זה גם בעולם.

מצוות לא תעשה בעיקר קשורות בענין שלילי, "שב ואל תעשה", שהאדם מתרחק ושולל הענינים שהם היפך רצונו של הקב"ה; ועל ידי זה נעשית גם שלילת וביטול רוח הטומאה שבעולם.

(על פי תניא פרק כ' ושיחת שבת פרשת יתרו)

ח"י בשבט ה'תנש"א)

שליחות מדויקת

אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל (יט,ו)
אלה הדברים: לא פחות ולא יותר (רש"י)

כיצד אפשר בכלל להעלות על הדעת אפשרות שמשא

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

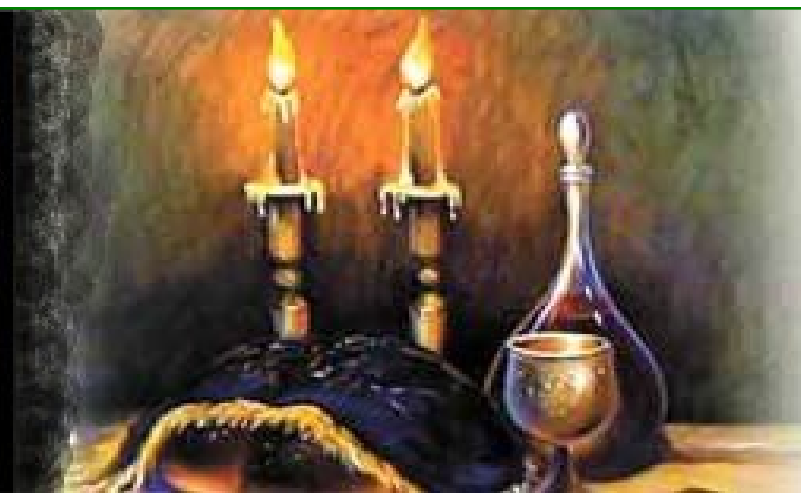
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל 7)
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:56	16:42	י-ם
17:58	16:56	ת"א
17:56	16:46	חיפה
17:59	17:00	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון